

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα εποικοδομητικά κείμενα

29 Ιανουαρίου 2017 Τεύχος 5

ΙΖ΄ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΤ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ) (Ματθ. ιε΄ 21-28)Ο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἴδου γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησον με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Απόδοση σε απλή γλώσσα:

Εκείνο τον καιρό, αφού βγήκε ο Ιησούς από τα μέρη εκείνα (της Γαλιλαίας), αναχώρησε στα μέρη της Τύρου και Σιδῶνος. Και να μια γυναίκα Χαναναία από εκείνη την περιοχή βγήκε και φώναζε: «Ελέησε με, Κύριε, υιέ του Δαβίδ. Η θυγάτηρα μου βασανίζεται άσχημα από το δαιμόνιο». Αυτός όμως δεν της απάντησε ούτε με μία λέξη. Και ἤλθαν οι μαθηταί του και τον παρακαλούσαν λέγοντας: «Απομάκρυνε την, γιατί φωνάζει από πίσω μας». Ο Κύριος όμως αποκρίθηκε: «Δεν

είμαι σταλμένος παρά μόνο για τα χαμένα πρόβατα της γενεάς του Ισραήλ» Αυτή δε (η Χαναναία) αφού τον πλησίασε, τον προσκυνούσε και έλεγε, «Κύριε, βοήθησε με». Εκείνος της αποκρίθηκε:

«Δεν είναι σωστό πράγμα να πάρω το ψωμί των παιδιών και να το ρίξω στα σκυλάκια». Αυτή δε είπε· «Ναι, Κύριε, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Τότε ο Ιησούς της αποκρίθηκε: « Ω γυναίκα, είναι μεγάλη η πίστη σου· ας γίνει όπως συ θέλεις». Και θεραπεύτηκε από εκείνη την ώρα η θυγατέρα της.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

Ο Χριστός σύμφωνα με την ευαγγελική διήγηση πραγματοποιεί ένα ταξίδι στην περιοχή της Τύρου και Σιδώνας -το σημερινό Λίβανο. Οι περιοχές αυτές ήταν εχθρικές ακόμη μέχρι και σήμερα προς τους Ισραηλίτες. Ο Χριστός καθώς βρισκόταν εκεί, η παρουσία Του έγινε αισθητή από μία γυναίκα ακάθαρτη λόγω φύλου, θρησκείας και εθνικότητας, η οποία βγαίνοντας κι αυτή από τα όρια της συναντήθηκε με τον Χριστό.

Η Χαναναία αυτή γυναίκα ζούσε ένα μεγάλο δράμα. Η κόρη της είχε καταληφθεί από δαιμόνιο. Εκείνο που μας εντυπωσιάζει είναι πως μία αλλόθρησκη γυναίκα τον ονομάζει «Υιόν Δαβίδ», δηλ. αναγνωρίζει μία ιδιότητα την οποία την αρνούσαν σ' Αυτόν οι ομοεθνείς Του. Και άρχισε ένας διάλογος περίεργος μεταξύ του Ιησού και της ειδωλολάτρισσας αυτής γυναίκας, όσο και προκλητικός για όσους δεν γνωρίζουν τα πράγματα σε βάθος.

Η πονεμένη αυτή γυναίκα παρακαλεί το Χριστό για την κόρη της και ο Κύριος δεν της απευθύνει ούτε ένα λόγο, ενώ αυτή τον ακολουθεί κατά πόδας. Οι μαθητές ξαφνιάζονται και του λένε: **«απόλυσον αυτήν ότι κράζει όπισθεν ημών»**. Αλλά ο Χριστός δείχνει σαν να μη θέλει ν' ασχοληθεί μαζί της, γι' αυτό και λέει: **« ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ»**. Με τον τρόπο όμως αυτό αναδεικνύεται η μεγάλη ταπείνωση και πίστη της γυναίκας στη δύναμη του Χριστού.

Η γυναίκα ακούει την απόκριση του Χριστού, αλλά δεν απογοητεύεται, ούτε υπο-

χωρεί, αλλά τον προσεγγίζει περισσότερο. Γονατίζει, προσκυνάει και με μεγαλύτερη ένταση φωνάζει : **«Κύριε, βοήθει μοι».**

Παρ' όλα αυτά ο Χριστός κλιμακώνει ακόμη περισσότερο την άρνηση Του και εκτρέπεται την αδιαφορία σε προσβολή ,όταν λέγει: **«ουκ ἔστιν καλόν λαβεῖν τον ἄρτον των τέκνων και βαλεῖν τοις κυναρίοις».** Η Χαναναία δεν πτοείται από την προσβολή του Χριστού, αλλά παίρνει αφορμή να επαινέσει τους Ιουδαίους και να προσελκύσει το έλεος του Χριστού για την κόρη της. Χρησιμοποιεί με εύστροφο τρόπο τη λέξη **«ψυχία»** λέγοντας: **«και γαρ τα κυνάρια εσθίει από τα ψυχία των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών».**

Και ο Κύριος αφήνοντας τη δῆθεν αδιαφορία Του ξεσπάει σ' ένα εγκώμιο: **« ω γύναι μεγάλη σου η πίστις, γενηθήτω σοι ως θέλεις. Και από της ώρας εκείνης ι-άθη η θυγάτηρ εκείνης».**

Μετά απ' αυτόν τον συγκλονιστικό διάλογο και τη δραματική σκηνή γεννιέται ένα ερώτημα: **-Από πού αντλούσε δύναμη αυτή η Χαναναία γυναίκα για μία τέτοια στάση, σε σημείο που να κάμψει τη σιωπή του Θεού;**

Προφανώς από την αγάπη της για την κόρη της που βασανίζονταν από τη δαιμονική κυριαρχία. Έδειχνε αποφασισμένη να κάνει τα πάντα για να πετύχει τη θεραπεία της. Έτσι τη βλέπουμε να τρέχει , να παρακαλεί, να ικετεύει, να ταπεινώνεται. Η δύναμη της αγάπης και της στοργής χαλυβδώνει τον άνθρωπο ώστε κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να λυγήσει την πραγματική αγάπη.

Επίσης ένα άλλο σημείο που μπορούμε να διακρίνουμε στη συμπεριφορά της είναι η αποφασιστικότητα της. Παρά το ότι δεν αποκρίνεται κανείς στο αίτημα της και μάλιστα ακούει και σκληρά και προσβλητικά λόγια, δεν κάνει πίσω. Πλησιάζει τον Χριστό, γονατίζει μπροστά του, παρακαλεί. Ο Κύριος σιωπά. **«Κύριε βοήθει μοι».** Αυτό ακριβώς το επίπεδο της πίστης επιδιώκει η φαινομενική σιωπή του Χριστού. Και προχωρεί σ' ένα ακόμη στάδιο όταν το φορτίο της γυναίκας γίνεται βαρύτερο. Παίρνει μια πιο ευλαβή στάση. Πέφτει με το πρόσωπο στη γη, σ' αντίθεση με πολλούς από μας που όταν ζητάμε κάτι από τον Θεό το απαιτούμε με ύφος απαιτητικό, σαν να μας το χρωστούσε ο Θεός.

Κι ακόμη κάτι άλλο. Όλη αυτή την αγάπη, την επιμονή, την ταπείνωση, τα συνοδεύει με μία θα λέγαμε πρόσχαρη διάθεση. Και στο αποκορύφωμα της αγωνίας της ακούει το Χριστό να της λέει, ότι δεν είναι σωστό να πάρω το ψωμί των παιδιών και να το ρίξω στα σκυλάκια. Αυτή όμως διαισθάνεται τις διαθέσεις του Χριστού και απαντά μ' ένα λεπτό χιούμορ: **« Ναι, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι του κυρίου τους».** Που θα πει: συμφωνώ ότι είμαι ένα σκυλάκι, αλλά μου αναγνωρίζεις , έστω και μία μικρή θέση στον οίκο του Θεού. Άρα δεν είμαι ξένος προς το ενδιαφέρον σου. Δος μου έστω κι ένα ψίχουλο.

Η απάντηση αυτή δείχνει μία πρόσχαρη καρδιά που φωτίζεται από την ελπίδα και που μπορεί να χαμογελά ακόμη και μέσα στο σκοτάδι. Και ο Χριστός την επαινεί για την πίστη της και χαρίζει τη θεραπεία στην θυγατέρα της.

Αξεπέραστο υπόδειγμα για όσους επιθυμούν να κάμψουν τη σιωπή του Θεού, όταν απευθύνουν τα αιτήματά τους και προσκρούουν στη σιωπή Του. Είναι ανάγκη να θυμόμαστε τη **γρρανιτένια πίστη** αυτής της γυναίκας της Χαναναίας, ν' αναλογιζόμαστε **την αγάπη της, την ανυποχώρητη επιμονή της, την ταπεινωση** και **την προσχαρη διάθεση της** ακόμη και μέσα στις δυσκολίες της ζωής. Μόνο μ' αυτά τα μέσα μπορούμε να νικήσουμε τη φαινομενική σιωπή του Θεού και ν' ακούσουμε τον παρήγορο λόγο : « **μεγάλη σου η πίστις γεννηθήτω σοι ως θέλεις**».

π. Γερασιμάγγελος Στανίτσας **Ι.ναός Αγίας Βαρβάρας Πατρών**

Οι τρεις Ιεράρχες σήμερα...

Βασίλειος ο Μέγας, Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Γρηγόριος ο Θεολόγος:

Ήταν και οι τρεις γόννοι ευκατάστατων κοινωνικά, οικονομικά και μορφωτικά οικογενειών. Κάτοχοι αξιοζήλευτης παιδείας και καλλιέργειας που εκπλήσσει ακόμη και σήμερα. Στις καλύτερες σχολές και δίπλα στους αρίστους των δασκάλων της εποχής τους σπουδάζουν τα πάντα: ρητορική, φιλοσοφία, θεολογία, αστρονομία, γεωμετρία, ιατρική. Και στο απόγειο αυτό εγκαταλείπουν τα πάντα πίσω τους: τιμητικά καθηγητικά καθήκοντα, προσοδοφόρα δικηγορία και ρητορική, περίφημα εκκλησιαστικά αξιώματα. Αρνούνται τον κόσμο του πλούτου, της δόξας και της ε-ξουσίας. Πλούσιοι που με τη θέλησή τους γίνηκαν φτωχοί, όχι φτωχοί που ονει-ρεύτηκαν να γίνουν πλούσιοι!

Αποσύρονται στην έρημο επιλέγοντας τη σκληρή άσκηση, μορφώνουν εκεί τον έσω άνθρωπο. Δοκιμάζουν τις αντοχές της σχέσης τους με το Θεό, σπουδάζουν με αίμα και δάκρυα τη ζωή του Πνεύματος.

Και επιστρέφουν κατόπιν στον κόσμο αδειάζοντας την αγάπη που με πολύ κόπο μάζεψαν. Μοιράζουν την περιουσία τους στη φτωχολογιά και γίνονται :

Όχι δάσκαλοι, αλλά μαθητές, που μαθητεύουν με ταπεινωση στον πόνο και την ανέχεια, τη θλίψη και τη στέρηση, τον πειρασμό και τα πάθη των ανθρώπων.

Όχι δεσπότες, αλλά επίσκοποι - πατέρες, που διακονούν το μυστήριο του όλου ανθρώπου, όλων των παιδιών τους.

Ακατανόητη η ζωή των Τριών Ιεραρχών σήμερα...

Πάντοτε όμως το ίδιο συνέβαινε! Από τη μια, η αυτάρκεια της «επιτυχίας» που δεν αγαπά, δεν πονά, δεν μοιράζεται τίποτε και με κανέναν. Από την άλλη, η «αποτυχία» που έχει δώσει τα πάντα και ψάχνεται να δώσει κι άλλα.

Ευχή και προσμονή: η οικονομική κρίση να γίνει κρίση συνειδήσεων μέσα στα σχολεία μας. Ολοκαύτωμα! Για το ψωμί και την ψυχή των μαθητών μας.

«Σταυρωμένη πατρίδα μες στα μάτια σου είδα της ανάστασης φως.

Τα παιδιά στην κερκίδα είναι η μόνη σου ελπίδα, ελπίδα πρωινός ουρανό» (Ν. Πορτοκάλογλου, Τα καράβια μου καίω)

Χρόνια μας πολλά !

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ του Γιώργου Μάλφα, θεολόγου Πάτρα

Τα έκλεψες

Κάποτε ένα γεροντάκι, αξιόλογος άνθρωπος, πιστός εξομολογούμενος σ' εμένα (έχει κοιμηθεί τώρα» ήταν κάπως σφικτός. Τον πίεζα να ανοίξει λίγο το χέρι του για να βοηθά τους ανθρώπους οι οποίοι έχουν ανάγκη ώστε και αυτός την ημέρα της Κρίσεως να ελεηθεί. Με πολλή προσπάθεια και πειθώ τον κατάφερα να δίνει το δέκατο των εσόδων του.

Ήλθε κάποιο μήνα και μου λέγει:

-Ξέρεις πάτερ αυτό τον μήνα δεν τα έδωσα

-Γιατί; τον ρωτώ.

-Γιατί μου χάλασαν τα υδραυλικά και έδωσα ένα σωρό λεφτά στον υδραυλικό.

-Α! όχι! Αυτά τα λεφτά τα οποία έδωσες στον υδραυλικό τα έκλεψες.

-Γιατί τα έκλεψα; Από πού;

-Αυτά ήταν των φτωχών. Δεν είπαμε το δέκατο θα το δίνεις στους φτωχούς; Αντί να πάρεις από τα 9/10 τα δικά σου και να δώσεις στον υδραυλικό, πήρες το 1/10 των φτωχών και το έδωσες. Είναι κλεμμένα αυτά τα χρήματα. Τον άλλο μήνα να δώσεις 20% στους φτωχούς. Γιατί αν τούτο το μήνα πληρώσουμε τον υδραυλικό,

τον άλλο θα πληρώσουμε τον ηλεκτρολόγο τον άλλο θα χαλάσει η αποχέτευσης, οπότε οι φτωχοί θα πεινάνε αν πάμε έτσι...Λοιπόν όχι έτσι. Πρόσεξε. Δίνε!!

Πέρασε καιρός, τον έχασα. Μήνες αρκετούς δεν είχε εμφανισθεί. Μετά πάροδο 7-8 μηνών παρουσιάστηκε πάλι.

«-Α! του λέω. Τι έγινες ευλογημένε; Χάθηκες!»

«-άστα πάτερ, τι έπαθα!!.. Κάποια μέρα συνάντησα έναν παππούλη (ιερέα). Κάπως λέγαμε περί ελεημοσύνης κ.λ.π και του είπα: ξέρεις εμένα ο πνευματικός μου μου έχει πει να δίνω το δέκατο τω εσόδων μου στους φτωχούς.

-Και μου λέει ο παππούλης:

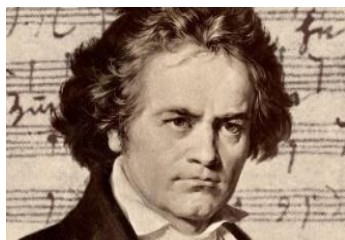
-όχι και το δέκατο καημένε!! Να δώσεις 100 -200 δραχ αρκετό είναι. Όχι και το δέκατο!!!

«-Α!! είπα μέσα μου –να παπάς, να μάλαμα-! Οπότε πήγαινα για εξομολόγηση σε αυτόν. Έδινα μερικά κέρματα κάθε μήνα και ήμουν εντάξει με την συνείδηση μου. Λοιπόν πάτερ μου, μετά από ένα – δυο μήνες παθαίνει βαριά πάθηση η γυναίκα μου. Την πηγαίνω στο εξωτερικό και χαλάμε περίπου διακόσιες χιλιάδες (όσο θα έδινα τρία χρόνια στους φτωχούς με την δεκάτη μου) και τότε είπα: «ξαναγύρνα εκεί πέρα και δίνε το δέκατο γιατί αν θέλει ο Θεός σου παίρνει τα 100% και όχι το 10%. Και από τώρα θα δίνω με άνεση το 10%

«-Αι!! δόξα τω Θεώ του λέω. Χρειάστηκε να σου δώσει ένα σκαμπίλι για να συνέλθεις. Πάλι καλά»

«Χριστώ τω Θεώ Παραθώμεθα» Αρχιμ. Επιφανίου Θεοδωροπούλου

Ο Μπετόβεν και ο Μότσαρτ

Μπετόβεν,

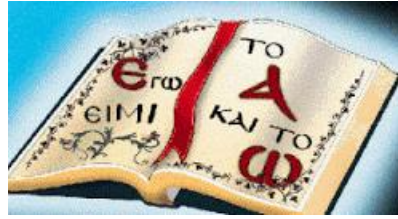
Μότσαρτ

Σε ηλικία 14 χρόνων ο Μπετόβεν έπαιξε πιάνο μπροστά στον αυτοκράτορα της Αυστροουγγαρίας Ιωσήφ.

Μόλις τέλειωσε έτρεξε ένας φίλος του αυτοκράτορα τον αγκάλιασε και του είπε - «Ποτέ μου δεν είδα τέτοιο ταλέντο σε αυτή την ηλικία» «κύριε απάντησε ταπεινά ο Μπετόβεν, -ο έπαινος ανήκει στον συνθέτη της μουσικής που έπαιξα, στον Μότσαρτ που τόσο αγαπώ»

«Ξέρεις ποιος σου ομιλεί παιδί μου; είπε ο αυτοκράτωρ. Αυτός είναι ο ίδιος ο Μότσαρτ»

Η Αγία Γραφή

Ενώ ετοιμάζε τις αποσκευές του ένας χριστιανός παρατήρησε σ' έναν παρευρισκόμενο φίλο του.

-Υπάρχει ακόμη μια μικρή γωνιά στην βαλίτσα μου και θέλω να βάλω εκεί

**ένα καθρέπτη,.. έναν οδηγό,
μια λάμπα, ... ένα τηλεσκόπιο,
μια συλλογή ποιημάτων,... αρκετές βιογραφίες,
μια δεσμίδα παλαιών επιστολών, .. ένα υμνολόγιο,
ένα δίκικο μαχαίρι,
μια μικρή βιβλιοθήκη και καμιά τριανταριά τόμους,
και όλα αυτά πρέπει να χωρέσουν εδώ.**

-Και πως θα το κατορθώσεις αυτό; Ρώτησε έκπληκτος ο φίλος του

- Πολύ εύκολα γιατί εδώ θα βάλω την **Αγία Γραφή** που τα περιλαμβάνει όλα αυτά.

ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΤΑ «ΒΟΔΙΑ»

Όμορφη διδακτική ιστορία : Γέροντας Αμβρόσιος Λάζαρης:

Ένα ζευγάρι ανέβηκαν κάποιο απόγευμα στο Μοναστήρι και μπήκαν στο κελί του Γέροντα.

Σε μια στιγμή, ο γέροντας γύρισε και απευθύνθηκε στη γυναίκα:

-Τι κάνει ετούτος εδώ; Είπε κι έδειξε τον σύζυγο.

-Καλά είναι, Γέροντα.

Καλά, ε; Ναι, αλλά εκείνα τα βόδια που έχει ζεμένα τον πάνε όπου θέλουνε.

-Ποια βόδια, Γέροντα; Ρώτησε ο άνδρας.

-Δεν κατάλαβες; Καλά, άστο. Θα στο πω άλλη φορά. Και την επόμενη φορά που τον επισκέφτηκαν, ενώ ο άνθρωπος το είχε ξεχάσει, άκουσε τον Γέροντα που ξαναρώτησε:

-Τι έγινε με τα βόδια;

-Ποια βόδια, Γέροντα; Δεν κατάλαβα, του είπε εκείνος ξα-φνιασμένος πάλι.

-Δεν κατάλαβες, ε; Τα μάτια! Τα έχεις και τα δύο, κοιτάζεις από δω κι από εκεί και σε πάνε όπου θέλουνε. Τα μάτια και τις αισθήσεις να τα μαζεύουμε! Ο άλλος δαγκώθηκε .

Ο Γέροντας τον είχε δει με το διορατικό του χάρισμα που καθόταν με τις παρέες του στις καφετέριες και χαζολογούσαν, συζητώντας για όποιον περνούσε από μπροστά τους κουτσομπολεύοντας

Ρητά Αγίων

"Τον αθλητή τον δοκιμάζει το στάδιο, το στρατηγό η παράταξη και το χριστιανό η συμφορά." **Μέγας Βασίλειος**

"Κανείς δέν μπορεί νά εισέλθει στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, χωρίς νά δοκιμάσει πειρασμούς. Ἀφαίρεσε τούς πειρασμούς καί κανείς δέν σώζεται." **Άγιος Αντώνιος**

" Όσο τα εμπόδια είναι μεγαλύτερα, τόσο πιο πολλή αξία έχει ο θρίαμβος της αρετής", **Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος**

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

(12΄ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ) (Β΄ Κορ. στ΄ 16 – ζ΄ 1

Άδελφοί, ὑμεῖς ἐστε ναὸς Θεοῦ ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς «ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός.

Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ».

Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π.Ν.ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Άδελφοί, ἐσεῖς εἶστε ναὸς τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶπε σὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεὸς ὅτι θὰ κατοικήσω μέσα τους καὶ θὰ περπατήσω ἀνάμεσά τους, καὶ θὰ εἶμαι Θεὸς δικὸς τους κι αὐτοὶ θὰ εἶναι λαὸς μου.

Γι αὐτὸ βγεῖτε καὶ φύγετε μακριὰ ἀπὸ τους ἀπίστους καὶ ξεχωρίστε ἀπ' αὐτούς, λέει ὁ Κύριος, καὶ μὴν ἀγγίζετε ὅτιδήποτε ἀκάθαρτο. Καὶ τότε ἐγὼ θὰ σᾶς δεχθῶ μὲ πατρικὴ στοργή. Καὶ θὰ γίνω πατέρας σας, κι ἐσεῖς θὰ εἶστε παιδιὰ μου καὶ κόρες μου, λέει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ.

Άφοῦ λοιπὸν ἔχουμε αὐτὲς τὶς ὑποσχέσεις, ἀγαπητοί, ἄς καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ κάθε τι πού μολύνει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα μας, κι ἄς τέλειοποιούμε σὴν ἀγιωσύνη μὲ τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ.

